

שות

הרשב"ש

חדוש קצר

אחד בפ' בתרא דיומא ויחיד היכן אומר
ההלך להקביל פני רבו בעם
בכפורי עובר במים עד גארו וכו'
וכת' אלאו ו' בעל הלכות דוקא

בז' ה' בוגא אבל לטוט אסור ודבר בעל הטורים ו' אמה על הגאון ו'
ואמר דאם רחיקה ממורה דאסמכה אקרא הקירו כ"ט שטה הקלה ואמר
תמה על הרב ו' לאיסור רחיקה הוא מיוחד כיום הכפורים כלבד והמירוקו
לו בו כיום אבל שטה היא איסור בולל בכל ימים טובים וביום הכפור
ולמה נתיירנה לו כ"ט יומר נבטאר ימים טובים ועוד מי איבא מיה
דכ"ט אסור וכו' שרי וסופר דקוא דלדרייתא אין עובדים עליו אפי' חז
הגבר דרך שטה כלי שלא יעשה חבית של שיטין כ"ט הקבלת פני רב
דמינו עובר דרך שטה ואם באנו להתירלו השטה להקביל פני רב
א"כ בא ונחיר לו הרביעה דהרביעה ג"כ אסורה שמה יסמוך ומוהר
כדאימא בפ' בתרא ד"ט וומר נקל להלחיר הרביעה כיום הכפורים ולא
השטה דהרביעה לא עבד אלא מד איסורה וכשיטה עבד מרמי רחיקה
ושטה ומה שדבר ו' אמר דאם רחיקה ממורה הימנו לו כ"ט השטה הקלה
הקל וסמך זה קל וומר פריבא הוא שטעפובר ברנלו לא עבד אלא
מד איסורא דמינו רחיקה וכשיטה עבד מרמי דמינו יולא מיה רחיקה
ואסוף עליה השטה לפיכך דברי הגאון ו' נראים נכונים ודברי טעם
הם קד נראה לי לעניות דעתי ומו לא מיה :

הניין עור אל החכם ר' משה הכהן אלהים ישמרו :

שאלת קצה

הניסה בימי דבר מעקום
למקום אם חתול לאדם או
לא שאם נכחד בר"ה למוחא חס
חועילנו הניסה ואם נכחם
לחיים לא חזיקנו העמידה :

תשובה

כל אדם יש לו קצ קצוב מספר ימי חייו ודבר זה כחוב
בטורה את מספר ימיו אמלל שניו בנביאים הנני
מוסיף על ימיו משולש בנביאים הודיענו ה' קלי וכו'
ובדברי רבותינו ו' בפ' אין בין המורד כיון שהניע קלו של אדם הכל
מופלין בו וכו' א"כ אחר שדבר זה כפוב בטורה שניו בנביאים משולש
בנביאים ונראה הקבלה האמתית עליו ואנחנו החקק מודים בו ונודעים
טעם בדבר אם מפאת הנדונים השמימים אם מפאת ההרבה כל עומת
שהלכות שטרטי והמס הטבעי באופן הראוי יארכו שני האדם ואם הם
מעשים או האחד ירבה או שיעטש הוא או האחר יתקצר יעו וכו'
דבויים או מעטש ירבו או ימעטש שני האדם והוא הדין קצוב לאדם שנבטאר
בחורה בנביאים ובנחומים ודברי רבותינו ו' ואין לספק בזה ולא
לעצור עליו והשמה המורה להוסיף בחי האדם מחד השטר ויעידה
למעט מחד העונש וזה מנורה הרבה בחורה למעט תמה וירשת את
הארץ וקייט ורביט למען ירבו ימיכם ודומים וזה כלו כהשמה ומחד
העונש ג"כ ענייני הכריתות וניחה בידי שמים והוספה הקבלה לבאר
כי יש יום בו ייזן פמים להוסיף על ימים אס יש לו זכות וזהו שכתוב
יראש י' מוסיף ימים ואמר ו' אלו בהי בית ראשון שהיו גדיקים
והתוספת הוא על העקר ויקצר ימיו אם יש לו עבירה מתייבת וזהו
ושטת רשעים תקצרה ואמר ו' אלו בהי בית שני שהיו רשעים כי
הקוצר הוא מהעקר וזה ידע מדרך הראשון :

על כן

אני אומר לפי קוצר שכלי מי שאין בידו עבירה מחייבת מיתה
וקוצר ימים מהעקר נשאר על הקצ הקצוב מספר ימי חייו
וכר' לינו נדון לא בחיים ולא בחוב אבל נשאר על הקצ הקצוב ובתום
קצו ימות אם אין לו מזה מחייבת אריות ומיאו הוא מיתה בלא חטא
אע"פ שאמר ו' בפ' במה נכמה אין מיתה בלא חטא מינו מאמר מוסכם וכמו
שכתב הרמב"ן ו' בטעם הגמול ועל זה שלל נדון בר' בחיים ובמות
גאמר במורה פנ ימות במלחמה שאם נכתב בר' בחיים או במות אינו בתק
האספר אבל הוא בתק החיוב שאם נכתב שמוות בתק אפי' בחור ביום
או יסמר במסמרים ידקר בחיוב ואם נכתב בחיים אפילו יש לו כעד השלח
לא יבצע ועוד נכתב י' כי י' ינפנו או יומו יבא לו
במלחמה ירד ונספה ימו יבא הוא הקצ הקצוב י' ינפנו היא החימה
האלהית ובמלחמה ירד ונספה היא החימה המקריה כפי דעתם של קצת
מהפלוסופים וכמו שכתב א"ל הרשב"ן ו' בפ' למה אבות אבל הכל מודים
שיש קצ קצוב גם מאמרם וזה מוסיפין לו לא וכן מסימין לו וכו' כדאימא
בפ' :

לו ראה שיחד אימר ויחיד מלמ' בפ' בתרא דיומא נבי ויחיד היכן אומר
בסוף תפלתו משמע יחיד רשאי לומר ויחיד וקבל ראה וכתבה
בפסקיו :

עור שאלת קצב

שלפניו כשאלה
יושב בכ"ה ללמד
חשוקות אין אס'
יכול ללך לכתך

ולג' ימים וכשהשינה איננה אומך אתה שוכב עם ולבך עוקף אם יש
בדבר איסור :

תשובה

כיון שמעול היו מלמדי מנוק' מלמד ארוחם בכ"ה יראה
שאין עם משטח אס חלונם אומך שינה ואיך יכול ללך
ולהניח החשוקות שחשן עם מלמדי בפ' בניהעיר כמי
בנסיח שכתב על חנאי הם עשויות ופרט א' הרמב"ן ו' דאיהי לענין
שאל הונדנו חנאי העיר להחיל בהם עניים או להחביבם שם עומר
והוא הדין לכל דבר עניים לשיטתם וכדאמרין בפ' ערבי פסחים לאסוקי
אורחים דאכלי וסמו כמי נכסחא וכן חכמים ומלמדיהם מותרין ליהנות
בהם והוא שהונדנו ליהנות להם כח שהיה מקום דחוק לחלמדים אבל
שלא שטעם הדחק כדמכת עובדא דרבינא ורב אלא בר אשה גאורתי
בירושלמי ר' חמי מפקיד לספרים או חמי לגבינו אינש מלונדל גאורתי
מהון מקבלי' ליה ולתנאיה ולחמה ופירוש מלונדל משום כלומר שיש לו
קצת מורה וכדאמרין בלגיה יבטח כי יניח ירדן אל פיהו אין בו כדי
ללכוד פה כלומר לטובל בו קצת פה ואדוני אבי הרשב"ן ו' מוסיף ראה
מדאמרין בפ' מי שמחו הני גיפידיו רב דהע קרו והני ננו כלומר
המחלשות כל בית המדרש מקצת תלמידים היו שוכבים עליהם וקצת
קוראים ביניהם שמוהר לישן בבית המדרש וכו' בבית הכנסת בבית המדרש
סמור מנ"ה כדאימא בפ' בט העיר וכו' לא מיה ו' ולפי שראינו מחבר
דברי אנו כותב לך מה שנראה לי עמה בכל ראש השנה וי' כשעברתי
עליהם אפי' שמי טרוד הרבה על כל דענה וזהו שרמתי לך :

בפרקא קצו

בתרא דר"ס אומר ר' אלעזר
לעולם יסדר אדם תפלתו
ואח"כ יתפלל ואמר ר' אבה
מסכתא מלחיה דר' לעזר

בכרבות של ר"ה ויום הכפורים ושל פריקים אבל של כל השנה כלה לא ומקשר
הם חני וזה רב יהודה מסדר גלוהיה דכלה סמך ומללו ומטע שמי ר' יהוד'
דעין ומלמין ימיו לתלמין וימיו הוא דמלל כפרקים דמי ומללן כתב
הר"ף ו' וכמה פריקים ל' יום ופירש רש"י ו' רב יהודה הוא מסדר
תלמודיה כל תלמין וימיו כלומר וכיון שהיה תורתו אומנותו לא היה
מפסיק לתפלה כדאימא בפ' ראשון של שבת ובסוף ל' יום כשהיה משלים
תלמודיה היה מסדר תפלתו ואח"כ מהפלה ותמקני על רש"י ו' שלא
נמנה זה בתלמוד כלומר דרב יהודה סמך מסדר תלמודיה כל ל' ימיו אבל
טכר על רב שטח כפסיקים בפ' ואלו דברים וכו' בתרא דכריתות וכו'
פיר מברכין נזכר זה על רבה בר חנן דזהו עסדר תלמודיה בל תלמין
וימיו קמי דר' יוחנן ואולי רבינו ו' ראה לו קבלה אז נמנה זה בקל'
המדרכות ודעת ו' ראה רחבה ונסבה למעלה ולענין דינא קמיא לן
טובא אמאי לא מסדרין גלוהיה דשאר ימים טובים כדרך שטנו עושים
בר' ויום הכפורים ואמר לי א"ל הרשב"ן ו' כי שטע מפי רב ר'
ינחם גרפת ו' שטע מרבו קרובנו רב ר' פרח הכהן בו רב ר' ינחם
הכה ו' ראה בבראשונה והיה ג"כ רב ר' פרח ו' רבו של אדוני וקני חמי
הורתי חמי מנוחמה כבוד הרב ר' יונה דאסעשתי ו' שלא להסדיר
התפלה אלא כשהיה כלה מחודשת כהפלת חרי פריקים שלא היה רב
יהודה מהפלה כל השלשים יום וכשהיה מהפלה היתה כולה מחודשת אלא
וכן כהפלת ר"ה וי' שכל מטבע ומטבע יש שני אבל בשאר ימים טובים
שאין בה חידוש אלא מוטבע אחד אין צורך להסדירה ואע"פ דבמל לא טוב'
מוספת זה כל יכרנו ומי כחוק וכו' אלא שהרשב"ן ו' מלאו במוספת
סופרים אבל משמע לכאורה דעשירים היו מוספת זה בהפלתם וקמיא
לי ממי טובא אמאי לא מסדרין ממי תפלת האוספין וגארה לי הטעם
דכיון דקיימא לן כרשב"נ ואמר דשליח גבור מוציא את הבק'
ואין הכוונ' חייבין להסדירה ודי כמה שמסדר הש"ן בשעה

שהגבור מהפליין קד נראה לי לעניות דעתי
וטעם זה דרשתי בשטח של ר"ה ושמו
בו המשכילים וגם הסכים אדוני
חבי פורי הרשב"ן ו' ה' :

מחש הקד

הם מס' יורה דעה נכנס ונכנס ולא תועיל להם שמיים ולא כיסם ויהי
 שחמלם שדרכם נסים מן המעלה ובמקום שדרכו שם וימותו או כחורמם
 וימותו לפי שכבר נכתבו למיתם ואשר לא עברו ולא מרדו הם מוחסם
 שלא נכתבו לא ליהם ולא למות שלא הגיע קצם ונשארם במק האפטר הם
 סדרו הנגמלם או כראו נזלו ולא נשארם ולא סדרו הנגמלם אפטר
 שימותו ועליהם לאמר חיי במעט רבע וכו' וזהו צ"כ וסדרתי ממך גדיק
 ורשע הרשע הוא הכתוב למיתם והנהיג הוא שלא נכתב לא ליהם ולא
 למות שעדיין לא הגיע קצו זה צ"כ בזה הענין והסם יגלוט פשיטות ויראנו
 מחורמו נפלאות ויפסד עמנו לטובם מות :

ואחר שנתקן הענין עד כאן אטוב לברר מה שכתבתי למעלה מה'
 הנוכח דבר ענין רחמיהו סביר כיוו דכתיב כי עליה מית
 בחלוננו פירוש שרבה היה סוכר מה שסבדו הרופאים בזה כי האיר
 הנכנס מהתחת הוא יותר שיק לפי שהוא נכנס דק והוא נכנס בלכרם
 וזהו שכתבנו צ"כ דבר פסיד לא יחלף אדם בלחמנו הדרכים שלום פסיד לא
 יחלף אדם בלחמנו הדרכים הכונה בזה כי כשעת הכריתות צריך אדם לטעות
 בהנהגתו ולאחוריו כמנוע במאכלו ובתקופה ובמלבושיו ובשנינו ובקליטתו
 בהקדמתו ובתעוררו ברחיצתו ובמנוחו במתקן בו ובתענוגותיו ובתענוגותיו
 הנפשיים בלחמנו בלחמנו ובמנוחו בלחמנו ובמנוחו בלחמנו בלחמנו
 לנפך האדם ללכת בלחמנו לא רבוי ולא חסודות אבל ביומם המנוחה צריך
 להזהר בתכלית השמירה והסודות בהנהגתו לנקות המותרים וטלם להכריות
 בענין ושיאכל בדרכים טובים האכילות ומעט האכילות וירבה הענווה וירשיק
 היגיעה וירבה המענווה הטובים וירשיק האנהגה וירבה השמירה כל זה
 בקנה אחד מהקצוות ולא יספיק בזה המנוח בלדד וזהו אל יחלף אדם
 בלחמנו הדרכים אלא בקנה האחרות וכל זה הוא ענין טבעי וזהו שכתבתי
 דבר פסיד לא יחלף אדם לכה יחיד מעט שמלך למות מפקיד שם
 כליו והני מילי דלא קרו בה דרדקי ולא מללו בה עשרה הוא ענין חורני
 וכוונת זה המאמר הוא שצ"ה שאין שם מלמד תנוקות ראויים הם לעונש
 וכמו שכתבנו בפ"ה דשבת בשון ביטול תורה בעים ממים שאלו לטול
 הניחו את בנינם מוסר לא לקחו ושעוולם מתקיים בהכל פסיד נדמית
 בפ"ה כל כחיה הקדש וכן צ"ה שאין מתפללן בו י' תיכיים הם פוגע כמו
 שכתבנו בפ"ה הטלם ופ"ה שאלנו ביון שצ"ה כל לגית הכנסת ואינו מוצא
 שם י' מיד כועס וזהו כונת שמלך השום מפקיד שם כליו לומר שזה
 מחייב מיתה והתקנה היא שלא ילך ויחד אלא בנדר להחפול ולחור
 בתשובה שחפלת גבור נשקפת בלחמנו בפ"ה דכריתות מלחמנו רחמנו
 מלכנה בקטורת וכו' כדליתא הכם והס' יחמול עלינו ועל כל עמי ישראל
 ברחמיהם אמן :

דין קצו אלו הסגליו של עץ שטובים ככאן של זכרים
 ושל גשים של זכרים מסומרים מלמטה ושל
 נקבות אינן מסומרים שטובים לומר שאוחסם
 של זכרים אסורים משום סגדל המסומר
 וליחלם דסגדל המסומר אינו דומה לזה בצורתו כדמכח בפ"ה במה אשה
 יוצאה ודבר זה כבר כתבנו כל המסומרים והזכרים אלו יגלו טעות אחר
 והוא לכסוף שם של זכרים וכו' של גשים ובסדר הטורים כתוב שאלחמן
 הסמורים אסורים משום מנהג ולענין דעמי נראה שכלן אסורין ולא
 מסמרים דסגדל המסומר דמיון זה לא מביא חזירה דדבר שאלו מחכין
 הוא והא ק"מ לן דהלכה כר' שמעון בריה ר' אלחמנו משאוי שהרי אינו
 בצורת מנעל ולא כיו חכמים ובית דלא היו חכמים היו ליה משאוי וכל
 שהוא משאוי אסור לנחת בו בשבת ודבר זה מחברר מזה שכתבנו המפרש ז"ל
 במס' יומא ובמס' שבת דמקט' על דלחמנו' הים דרבנן נפקי בהנדה של
 ששם וברבלי וכו' ובריהוטי דנח דלא הו מן מנעל ליום הכפורים אכתי
 סיני נפקי ביה הני רבנן ביום הכפורים וא"ו הרמב"ן ז"ל המחיר בקושיא
 זו במס' שבת ואמר דנפקי לאו דוקא אלא כמון ביחם היו מטיילים בהם
 והר"ן ז"ל מירר דדוקא בשבת הוא דאסור לנחת באלו כיון דמין מעל
 מותר אבל ביום הכפורים כיון דמקט' אסור באלו מותר דמכסין של
 לחמו יום הוא כמו שהצריך בזה במס' יומא א"כ סגדליה אלו של עץ בין
 של זכרים בין של נקבות אסור לנחת בהם מדניע ולא משום מנהג
 בלחמנו והא דלחמנו בפ"ה מקום שהיו יוצאין בקורדקסין בשבת ואין יוצאין
 בקורדקסין כיבנה מעשה ביהודה והכל בני דין של נחלאל יצאו בקורדקסין
 בשבת ביבנה וכו' פירש רש"י ז"ל שקורדקסין רחמים ולא חיישינן דילמא
 משתלבי ואחי לאתויייהו ארבע אמות ודלחמנו' עליה בנח' דמסום הכי
 לא אחר לכו מותרים אחסם דילמא משתלבי ואחתי לאתויייהו לאלו על הכי
 דנפקי בהו יסודם והכל דא אהנהו הכי כיון כיון שר' מצינוהו אלא כיינו
 טעמא דכיון דלחמנו קורדקסין דמשתלבי אי אמרו ליה דהני שרו נפק
 ניי

בפ"ה החולק הכל מודה על ענין אחד שיש קץ קצו ועליו יס' להוסיף ומתנו
 יס' לגרוע הכל לפי הדין אבל בעל הקץ הקצו אינו נכנס בדין החיים
 והמות ביום ר"ה אבל נכנס לענין שאר עניני אדם בני ומינו כריתות
 ומולי ודומיהם ואשר לא נכנס ביום הדין ביהם ובמות נשאר במק האפטר
 במיתת מנפם ובמיתת מלחמה ודומיה או מיתה טבעית על ידי רוע הנפשה
 וזהו שכתבנו עליו החכם ויש נכסה בלא משפט ובהנהגה עובדל דכפ"ה
 דמגינה בעובדל דמרים מנדלל נטיא ומרים מקריא דרדקי ואחוריו שלא
 נכתבן ברה"ה ככריתות אס' פשטו בעצמם יבואו לידי חולי כמו שכתבנו ז"ל
 בפ"ה מי שמת גבי משנת האין הטוחפין וטנפל אחד מהם לחומות נפל
 לאחמנו חלה ונחמל מחמל מחל עמנו ואמר' עליה בנח' לא שאלו אלא
 שאלה בפשטת וכו' קיי דמי בפשיעה כדלחמנו רב חנינא הכל ביד שמים
 חן חנינים פחים שאל' גנים פחים בדרך עקם וכן מה שכתבנו ז"ל בפ"ה
 דשבת ובפרקא דחסידי לעולם אל יעמוד אדם במקום סכנה ואמר בפ"ה
 דע"ז ופ"ה איך שומדין ובמנהל פ' כחמל ובכנה פ"ה הכל ביד שמים חן מיראת
 שמים וגנים פחים הוא החולי הכח מירב העמידה בשמים או בקורדקסין
 על זה כשלת מירימיות וכו' חסתלקנה הקוסיות שמקט' ביום קטנים
 שמת אחיהם בעון מי הם מחים וכן מי שהיה ברה"ה קטן והגדיל ובחמנו
 סכנה מת מחי גזון טנ' בלאו שמתו ברוע הנפשה או שקנסה קצו
 לפי מנ' הרבנאם או לפי המנ' שגולדו בו וכן מה שמקט' אס' בשון
 אכזה ביום מחים למה מי שגולדו טי ביום מת אחד ונשאר אחד אפטר
 לומר לפי זה שאלו זה שמת לא מעון אכזי מת אלא מפני שהגיע קצו
 ואף אס' מה בעון אכזי לא גורה מדת דמי להמית טי בניו לפי שמתו
 לא היה כל כך עונם (וכו' ליה כמי שצמיח למלכות חסידות יד אחת
 או סמוי עין אחת לפי שכתבנו לא היה כל כך עונם) ואע"פ שכתבתי
 ברה"ה נפילת המירב והמנפס על הכלל כדלחמנו דנפקי' דמי רב ועל
 המדינות בו יאמר חיון לחרב ואינו לשלום אבל יס' ייחידים שאלפטר שלא
 נכתבו לא בחרב ולא במנפס לפי שאלו הימים להם עבירה מחייבת ולפיק
 מועיל הכינה מהחרב והשמירה מהקלמטה לפי שאלו נכתבו בה ברה"ה ונשאר
 במק האפטר וכן תועיל הכנהגה הטובה בשמירת הכריתות ובסכנה מן
 החולי חס' אחרם ככריתות בפ"ה הרואה ונכנס קמל בפ"ה החולל מלחמנו
 שנתנה רשות לרפואה לרפואה וענין דקריה טננו ספר רפואות ודבריו אלו
 חכמים ז"ל כדליתא בפ"ה דכריתות ובפ"ה מקום שכתבנו אינו סותר זה וכבר
 פירר זה הרמב"ם ז"ל בפסחים בפירוש המסנה והוא לפי שלא נכתב ב"ה
 בעינה ונשאר במק האפטר וכן תועיל השמירה מהמנפס והכינה ממונה
 ואמר ז"ל בפ"ה הנוכח דבר פסיד כנס דלך ורבה בענין רחמיהו סביר
 כיון בלחמנו כשעת המנפס סוכר החלונות ואמר' שם דבר פסיד אל יחלף
 אדם בלחמנו דכריתות כעיר אל יחלף אדם לכה יחיד לפי שלא נכתב
 ברה"ה במיתת מנפס ונשאר במק האפטר שאלו לא תאמר כן אלא שכל
 גזור ברה"ה על כל יחיד ויחיד א"כ אין שם דבר במק האפטר היה שכתבנו
 ליהם לא ינטרן לשמירה חס' שכתב למות לא תועילנו שמירה ואין שם
 חלוקה שלישי ומהו שהיו נשאר' רבו ז"ל ומלויים על השמירה מהמנפס
 וגדולי חכמינו ז"ל היו בורחים ממנה כמו שכתבנו הרב רבי' נסים ז"ל
 שברח ממנה פעמים אלא לפי שהדבר חלוי במק האפטר ואולי זה האיש
 לא נכתב ברה"ה לא ביהם ולא במות ונשאר על קצו ונשנתה הארץ ואפטר
 שיסוף רבוי בחום הטבעי שזה הוא סבת הדבר והבין אס' אפטר לתקן
 הארץ או ליום ממנה ויעיל לו התקון ותועיל לו הכינה ואינו הורס בו
 מאמר ר' ברוספלי דלחמנו ר' יוחנן ז' ספרים נפתחים ברה"ה שהנכתבים
 למיתה הם מוחסם שיש להם עבירה מחייבת שיחמסם והנכתבים ליהם הם
 אחסם שהגיע קצו ויש להם מיתה מחייבת אריות יתיבס' והאלוקה
 ה' והיה שמד' דמים לא חייבם לא זה ולא זה לא דבר בהם החכם זה
 נראה לי בענין זה והכל מתוקן כפי קוצר דעתי ואע"פ שהרב ר' אשר
 ב"ר שול ז"ל מלונל כתב בספר המנהגות שברה"ה נכתבים ליהם מוחסם
 שגריבין תוספת ימים ואחוריו שלא הגיע עדיין קצם לא נכתב ודבריו
 חין מכבדו שאלו יס' לו מזה ועדיין לא הגיע קצו למה יפזר לו ברה"ה
 פטותיו מה הנפילה האחת בקמס היא לחדד מזותיו בזה שמיני גרין אין
 מחמו י"ח כך למעט מזה דריותיו ולפזרן במקום שמיני גרין אבל הוא י"ח
 רב חסר ומרבה להיטיב למי שאינו הנח וזה דבר כדור כפי קוצר דעתי
 למי שרובה להכניס בעין האחת ובעין השמלה וכדי לברר הענין יפה
 אמחל מל' למה כ"ה מלך שסירס עליו מדינה ובה קצת מוהבים ובה
 מורדים סכנה לעי' השטם ואפטר בה מעט שלא עמדו ולא חרדו וזה
 הולך וזר על המדינה והפסד וזהו להקטיר ולהרוג המורדים והפסד
 ולהציל להעובדים וקצת מורדים בדרו ונמחמלו וזהו עליהם להפסד
 מוטמנים ולאחדם והעובדים העלים ואשר לא עברו ולא מרדו אס' נסו
 ומלטו ואס' יגלו כשעת מלחמה מתו כן הדבר היה העובדים שכתבנו
 ברה"ה ליהם נזלו והמורדים שכתבנו למיתה אס' יסמרו בשמיר' ובקריקט